

Er waren mensen die om mij gaven

Jo Derksen
1979-1985

Als je interviewer bent voor de verhalen en foto website www.100jaarjeugdorp.nl dan weet je nooit welk verhaal je te horen krijgt. Elke volwassene, die vroeger als kind in het jeugdorp heeft gewoond, heeft zijn eigen herinneringen, vertelt zijn of haar eigen waarheid. Dat geldt ook voor Jolanda Derksen of Jo zoals ze wordt genoemd. Jo woont in Arnhem in sociaal pension Bronckhorst. Het is een Regionale Instelling voor Begeleid Wonen (RIBW) voor psychosociale en psychiatrische problemen. Jo is bijna zover dat ze het leven in de maatschappij weer aan kan. Toen ze hoorde van de reünie dit jaar en van de verhalenwebsite belde ze met het jeugdorp dat ze graag geïnterviewd wilde worden. Ze wil nu graag haar verhaal vertellen.

Opgevoed door mijn opa en oma

“Mijn moeder was 16 jaar en drie maanden oud toen ik werd geboren. Ze was zelf een voogdij kind en ze kon mij dan ook niet houden. Ik ben geboren in 1966 en werd opgevoed door mijn opa en oma. Opgevoed is een te groot woord. Mijn opa was alcoholist en ik kon niet bij mijn grootouders blijven. Voor zijn drankgebruik had opa geld nodig en eigenlijk heeft hij mij gewoon doorverkocht aan een pleeggezin dat een klein kind wilde hebben. Tot mijn dertiende jaar heb ik heel wat pleeggezinnen en kindertehuizen versleten. Van de één naar de ander, hop - hop - hop. Bij een gezin ben ik seksueel misbruikt en verkracht door mijn toenmalige pleegvader en zijn zoon. Veel van deze herinneringen heb ik diep weggestopt. Ze waren te pijnlijk. Dat ik er over kan praten heeft te maken met de hulp die ik van derden heb gekregen. Ik word al zestien jaar behandeld in psychiatrische instellingen en ben blij dat ik vandaag mijn verhaal kan vertellen.

Bij hen wilde ik graag wonen

Op mijn dertiende kwam ik in het jeugdorp De Glind wonen. Ik werd geplaatst in het groepshuis Cantharel. Dat eerste jaar heb ik het niet gemakkelijk gehad. Ik was het pispaaletje van de groep. Iedereen meende maar dat ze alles met me mochten doen. Ik had grote borsten en daar werd voortdurend in geknepen. Jongens sloegen me en betasten me. Dat was niet leuk meer. Het ging op een gegeven moment zover dat ik dacht: ik blijf doodstil liggen dan houdt die knaap wel op. Dat was ook zo. Hij schrok omdat het net leek of hij deze keer echt te ver was gegaan. Ongeveer een jaar later ben ik in het gezin gekomen van oom Johan en tante Wilma. Het was een nieuw gezin en ik zag hen voor het eerst tijdens een kerkdienst. Het klinkt misschien raar, maar zodra ik ze zag wilde ik graag bij hen komen wonen. Dat is ook gebeurd. Oom Johan en tante Wilma wilden ook graag dat ik in hun gezin kwam. Ik ben er 5 jaar geweest met alle ups en downs. Ik was een moeilijke puber. Ik liep vaak op sokken op straat. Schoenen of laarzen aan, daar had ik niet zoveel mee op. Ik luisterde niet altijd en dat gaf wel spanningen.

Ik maakte gedichten

Oom Johan en tante Wilma waren gereformeerd. Zelf was ik katholiek, maar dat zegt niet zoveel en daar heb ik ook niet veel van gemerkt. Het was een goed gezin en ik werd geaccepteerd zoals ik was. Na de geboorte van hun baby Arno, mocht ik hem zelfs de kerk in dragen om gedoopt te worden. Dat vond ik heel spannend. Ik had wat met kleine kinderen. En wat de kerk betreft, daar had ik niet veel mee, maar dominee Jellema vond ik een lieve man. Ik heb eens tijdens de catechisatie en in de kerk een gedicht voorgelezen over vrede. Dat had ik zelf gemaakt. Ik heb wel meer gedichtjes gemaakt. Ik beloof je dat ik het mooiste gedicht wat ik gemaakt heb naar je toestuur en dat mag ook op de website geplaatst worden.

Wat ik erg vond was dat oom Johan zelfmoord heeft gepleegd. Ik heb met tante Wilma besproken of ik dit mocht vertellen. Ze vond het goed. Het gezin kon daarna niet op de Rudolphstichting blijven. Hij was leraar op een school in Barneveld en wilde graag maatschappelijk werker op de Rudolphstichting worden. Maar het ging niet goed met hem. Hij werd opgenomen in een psychiatrische inrichting en daar heeft hij zelfmoord gepleegd. Dat heeft mij heel veel pijn gedaan. Ik heb nog een foto met een stukje tekst wat oom Johan heeft geschreven.

“We hebben een hele tijd met elkaar samen gewoond. Het was te lang om te vergeten en dat is maar goed ook, want dan zou het voor niets geweest zijn. We hebben veel van elkaar geleerd, mooie en minder mooie dingen. We hebben elkaar wel leren kennen, en daarom zullen we elkaar nooit vergeten. Lieve Jo, het ga je goed”.

Die tekst heb ik altijd bewaard en ik zal oom Johan en tante Wilma nooit vergeten. Nadat oom Johan was overleden moest het gezin verhuizen. Ik was inmiddels 18 jaar en kreeg een baantje als verzorgingsassistent in een tehuis in Ermelo. De jaren die daarna kwamen waren diepzware bladzijden in mijn leven. In 1990 of 1992, precies weet ik dat niet meer, heb ik mij laten opereren aan mijn grote borsten. Ik wilde ze kwijt. Ik ben nu zover dat ik binnenkort weer op eigen benen kan staan. Ik denk niet dat ik op de reünie kan komen, dat is me lichamelijk allemaal nog te veel.

Geef niet op, je kunt meer dan je denkt

Weet je wat ik het mooiste heb gevonden dat ik in mijn leven heb mogen meemaken, dat er mensen waren die om mij gaven. Ik heb nog steeds contact met tante Wilma. Ik wilde dit gesprek met jou om andere mensen te vertellen, dat hoe moeilijk je leven soms ook is, er echt mensen zijn die om je geven en je helpen, hoe rot het ook is. Geef niet op, je kunt meer dan je denkt. Ik ben blij dat je naar me hebt willen luisteren.

Deed jij dat ook negatieve aandacht vragen Jaap? ***“Ja Jo, dat deed ik ook”.***

Jolanda Derksen, 18 juli 2014

En mijn persoonlijke boodschap aan Jolanda: “Jolanda je bent een kanjer”.